

Sara Mesa

Neredeyse

Türkçesi: Çağla Soykan

Roman

Birinci Bölüm

Park

İlk seferinde kız o kadar hazırlıksız yakalanıyor ki onu gördüğünde irkiliyor. Yaklaşan ayak seslerini, kuru yaprakların kırılırken çıkardığı çıtırtıyı, ağacın gövdesine yaslanmış dergi okurken duyuyor, ardından karşısında ayakta duran, belki biraz tedirgin ama onu orada, çalılarının ardında gizlenmiş halde bulduğuna pek de şaşırmamış görünen adamı görüyor. Yaşlı adam özür diliyor, seni korkutmak istememiştim, diyor, sonra ne okuduğunu soruyor, iki cümle arasında, yani özürle soru arasında kız tepki verecek zamanı buluyor. Dergiyi göstererek, bunu, diyor, kızlara yönelik bir dergi. Belki böylece, diye aklından geçiriyor, küçük kızlar için olmadığı açıkça belli olan bu dergiyi görünce, onun yaşından daha büyük olduğunu düşünür ve korkulan soruyu –bu saatte burada ne yapıyorsun– sormaz, oysa yaşlı adam sadece gülümsüyor ve çekinerek dergiye bakıyor. Başta dergiyi alacakmış gibi yapıyor, elini tereddütle uzatıyor ama yarı yolda vazgeçiyor ve eli cansızmış gibi bir yanına düşüyor. Yaşlı adamın bakışları sırasıyla kız, dergi, tekrar kız, ağaç, çalılarının arasındaki küçük sığınak arasında dolaşıyor, sonunda konuşuyor, dergide ne yazdığını, ne hakkında olduğunu soruyor. Kız, sırtını yasladığı ağaçtan ayırıp, yerde çaprazlama uzattığı çıplak bacaklarına doğru eğiliyor. Saatlerdir yerde oturduğundan teninde kuru otların izi çıkmış, küçük kırmızı lekeler var. Kızlara yönelik

konular, diyor. Müzik ve video oyunları falan, filmler ve moda da var, müzik, dedikodu, arkıcılar ve aktörler hakkında dedikodular, yani onların hayatları falan gibi şeyler. Ben bu konulardan anlamam, diyor adam, ama sözlerinde ne sitem ne de küçümseme var. Ben de dergi okurum, diyor, ama benimkiler kuşlar hakkında. Kız akınlıkla, kuşlar mı, diye mırıldanıyor. Belki de, diye düşünüyor, *kuşlar* derken yalı adam başka bir şeyi kastederek ona bir imada bulunuyordur. Bu düşünce tedirginliğini artırıyor, hatta kaçmayı bile düşünüyor, ancak yalı adam yeniden konuşmaya başladığında, söyledikleri içten ve imasız geliyor. Sadece uçucu kuşlar değil, genel olarak kanatlılar ve tüm hayvanlar hakkında, diye aıkılıyor, kularla ilgili dergi bulmak o kadar kolay değil, hem ayrıca pahalı. Eskiden, her hafta postayla evine gelen bir dergiye aboneymi, kuşlar hakkında bildiği ne varsa oradan öğrenmiş, azımsanmayacak kadar çok şey biliyormu, ama dergi artık ıkmıyormu. Yalı adam bir ocuk gibi –bir ocuk sevdiği konulara kendini nasıl kaptırır ve nasıl oarsa öyle– konuşuyor, kız da merakla onu izliyor. Sabahları bu parkta, diye devam ediyor adam, bir ibibikle karılamak zor değil ve ayrıca giderek daha fazla yeşil papağan ve hatta Türk kumrusu görülüyor. Yoksa hiç fark etmedin mi? Kız baını iki yana sallıyor. Normal bir kumrunun neye benzediğini bile bilmiyorum ki Türk kumrusunun farkını anlayayım, diye düşünüyor, bir de ne tuhaf bir adam diye. Baını tamamen kaldırmadan, yan gözle ona bakıyor, zira adam hl ayakta duruyor, kendisiyse yerde oturuyor. Bakılarıyla, aşağıdan yukarıya doğru, bağcıklı ık ayakkabılarını, açık renkli kumaş pantolonunu, sıcak havaya rağmen giydiği kalın kumaştan, pantolonuna uygun ceketini, giysilerinin geri kalanına hiç uymayan, omzunda asılı küçük spor çantasını sziyor. Tombul ve illi ellerini, sarıınlığını, küçük kafasını, tel çerçeveli gözlüğünü, bıyığını, ona çılgın bir hava veren dağınık saçlarını gözlemliyor. Houna gidiyor ama gardını düşürecek kadar değil. Yalı adam konuşmaya devam ediyor. Daha önce görülmeyen egzotik türler var, diye aıkılıyor, yeni ortama uyum sağlayıp *yerli* kuşlar için tehlike oluşturan yeni türler, ama yerli derken dili sryor, kelimeyi doğru telaffuz edebilmek için  kez tekrarlamak zorun-

da kalıyor. Benim için fark etmiyor, diye devam ediyor, tüm türleri seviyorum, dışarıdan gelenleri de yerlileri de, nereden geldiklerinin önemi yok, hepsi gerçekten olağanüstü! Bir an durgunlaşıyor ve yüzündeki ifade değişiyor. Sanki bir şeyin farkına varmışçasına gözleri fal taşı gibi açılıp büyüyor, çenesi hafifçe titriyor. Seni sıkıyorum, diyor ve ikinci kez özür diliyor. Hayır, hayır, diyor kız nezaketten ama adam, hep çok konuşuyorum ve kimse uymayınca da konuşmaya devam ediyorum, diye ısrar ediyor üzümlere. Biri beni mutlaka uyarmalı, diye ekliyor kederle, çünkü kendi başına farkına varamıyor! Bir sağa bir sola bakıyor, başını aniden önüne eğiyor, ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemeyen kıza veda ediyor. Kız ise adamın arkasını dönüp çitlerin arasından sendeleyerek gittiğini görünce, tekrar yalnız kaldığı için rahatlıyor ama yine de onun, başına bela olacak birine, daha önce karşılaştığı tehlikeli tiplere benzemediğini düşünüyor.

Yaşlı adam yine aynı saatlerde ortaya çıkıyor. Bu kez kız bu durumdan hoşlanmıyor, beni mi gözetliyor acaba, diye işkilleniyor. Ancak yaşlı adam önceki günkü kadar utangaç ve saygılı davranıyor. Üzerinde aynı kıyafetler, yüzünde aynı şaşkın ve uysal ifade var. Bu sefer biraz oturmak için izin istiyor. Sığınağın boyutlarının –çalılar ile ağacın arası bir iki metreden fazla değildir– izin verdiği en uzak köşeye çöküyor. Bağdaş kurup ellerini dizlerinin üzerine koyuyor, gülümseyerek ona bakıp derin bir nefes alıyor. Bugün bir şeyler okumuyor musun, diye soruyor ama kız bunun sessizliği bozup sırf soru sormuş olmak için söylenmiş bir söz olduğunu düşünüyor. Sırt çantasından, bu yılki okuma listesinde yer alan kitaplardan birini çıkarıp yaşlı adama uzatıyor, adam uzanıp kitabı alıyor. Beğendin mi, diye soruyor kitabı karıştırırken. Eh işte. Fena değil. Beni oyalıyor. Adam tekrar gülümsüyor. Çok mu sıkılıyorsun yoksa? Yok, deyip ekliyor kız, herkes kadar işte, herkes kadar sıkılıyorum.